

бѣше зареванъ, но на другѣа день наистина умрала и го заревали (тамъ стран. 202).

Единъ работникъ (ахчѣа), ксго-то като прегледаха, признаха го за умрала, подиръ 24 часа го занесаха на грещица-та, кои-то баха направини за сиремаси-те. Щото са донасаха на тѣа грещица тѣла-та, не въ тейзи часъ ги зараваха, ами ги държели въ ссѣбно мѣсто дорде са савѣре извѣстне-то число на умрѣли-те, а послѣ ги заравали въ единъ свщи гресъ. Близо при сзаченно-то мѣсто (зала-та), живѣалъ единъ грескопатель, тей изведишъ чѣлъ чѣкане; тей са разгледалъ и като невидалъ никого пакъ си работалъ, сваче като са пскоторало чѣкане-то изнесо, накарало грескопателя да влезе въ зала-та. Тамъ имало три сандѣа, и чѣкане-то са издавало само отъ единатъ. Като повика другари-те си, грескопателятъ отвори сандѣа, отъ ко-го-то излезе работника.

Въ 1759 година, въ улица-та Дю-фѣр, въ Парижъ, умрала една жена, споредъ тсгавашный свѣчай, неа а тѣрили на раженица, съ запалана свѣщъ при крака-та ѣ. Каразлатъ щото бѣше оставанъ тамъ за да ѣ варди тѣло-то, нечаанно свалилъ свѣщъ-та; раженица-та са запалила, и умрала-та като бѣше свѣкелена съ пламакъ, наченала да выка, и за скоро послѣ това, та сздавала, и въ сѣтно-то време имала много дѣца.

Аввотатъ Менонъ, Секретаръ въ Академѣа-та на наукы-те въ Анжеръ, разказѣа за жена-та, коа-то умрала въ тамсшна-та градска болница, и была занесена беки въ зала-та за умрѣли-те, и като заминало 21